

odkedy bývam v centre, beriem dve tablety magnézia a B-komplexu super forte denne

bývam v centre

a centrá sú špecifické.

jediné, čo si o nich trúfam vyhlásiť, je, že v nich človek nemá na nič čas

- ani na smútok

odkedy bývam v centre, naučil som sa piť kávu a alkohol každý deň a v akomkoľvek čase, za nič z toho nie som rád, ale, poručenobohu, čo človek narobí...

a je čas a je nečas

naučil som sa, že nikdy nebudem nikde načas a ak náhodou áno, tak tam túžim nebyť

viem, že ak zostanem v posteli,

všetko mi ujde,

no nakoniec mi zas tak nevádi dívať sa na chrbty

a súťaže

Poviedka, Mladá poviedka, Mliečne zuby, Hviezdoslavov Kubín...

a človek už sa začína pozerat' aj po tých Beniakových Chynoranoch, Dilongovej Trstenej a pýta sa sám seba, či by bola veľká prostitúcia, keby jedno ráno nevyšiel opitý z Účka, ale z vlaku smerom na súťaž v prednese duchovnej poézie, a pýta sa sám seba, koľko známych asi tú Súdnú sieň uvidí, ale poznáte to, známi si také veci vždy nejako nájdu...

a ajfony a meky a eplvoče, to je dokopy nejakých 2300, na to musím byť ja v práci 575 hodín, to by som ale nemohol byť patologický odchádzač... ešte sú tu rodičia - jeden mesiac každý, to je celkom veľa času

a je čas a je nečas a je polčas

ale tiež číскеjky, ktoré v centre stoja toľko, že za to mám doma-doma celý obed aj s malou kofolou,
hm, malé kofoly.

malá kofola a polovičná bageta.

celé dni len švihadlo, betón a slnko.

je náročné uschovať si v centre spomienky,

človek akoby na ne nikdy nemal dosť miesta

niečo musí vyhodiť a občas sa, v chvate, zbaví aj niečoho, čo nechcel.

a potom sa mu to všetko deje odznova,

veľká inventúra deravých spomienok

horúčky

tečúce práčky

semeno a slzy

horiace panvice

boľavé zuby

čokolády&radosti

kde si?

ale na druhý deň je vždy lepšie

na druhý deň znamená ísť do školy

stretnúť sa s kamarátmi

niečo si prečítať

niečo vidieť a počuť

niekam ísť

niečo

zažiť

a potom sú dĺžky

a vyhliadky a sny, ktorým sa v centre verí proste ľahšie,

to je nesporné

sú prajdy a sú rajdy a k tejto téme viac písať nebudem.

som ja a som cigán

nepotrebujem domov, to som zistil môžem kočovať

a skartovať spomienky

aj raz za mesiac

a môžem kráčať a kráčať

to kým môžem, je to fajn.

kým je na to čas.

hrdza.

(vinica)

povedali si „vidíme sa“ a už sa nevideli

povedali si „milujeme sa“ a už sa nemilovali

toto nie je báseň o odchádzaní

ale o vykročení

a jeho jemných odtienkoch

(zabúdanie a spomínanie, ktoré vonkoncom nie sú antonymami)

je o repetícii

o čase

O slnečných lúčoch, ktoré sa zarývali snáď až do kostí, na kopcoch, hluční susedia, pošliapané

broskyne, fantómový pocit pavučiny na tvári

Dedo má na tele sedemnášť jaziev, je to neuveriteľné, človek by pri prvom pohľade nepovedal, že

je zjazvený, len jedna jazva je naozaj veľká, tá, ktorá mu rozdeľuje brucho na pravú a ľavú časť,

možno je to dobrá a lepšia časť, alebo česká a slovenská časť, možno k nej prišiel, keď rozdelili

Československo, býval v Leviciach, ale dodnes hovoří česky, nebo aspoň tak nějak přibližně; asi k

nej prišiel pri poslednom vojenskom zoskoku s padákom za zem, ktorá už neexistuje, ale akoby

znovu chcela existovať, to musí byť hrozný zmätok, dajú vám jazvu a potom... vziať, nechať, ne-

chať, vziať, objat', pritúliť, uraziť, pošliapať; to zanechá jazvy nie len na tele. Niektoré z tých, ktoré

má na nohách a predlaktiach určite vznikli pri zoskokoch alebo podobne nebezpečných vojenských

manévroch. Ostatné sú drobné jazvy, aké muži a chlapci mávali, nikto si nepamätá, ako presne

vznikli, ani odkedy tam sú, ja mám len dve jazvy - po chirurgickom odstránení znamienok - a bu-

dem si ich pamätať navždy.

Ale späť k tej časti o vykročení, ktorá, ako som už spomenul, je aj o spomínaní, no zároveň o zabúdaní - na dôležité okamihy, tie, ktoré patria do denníka, všetky narodeniny, krstiny, zlomeniny...kariéry, sny, dlane, oči...

Zvláštne, niekedy si neviem spomenúť, aké má kto oči alebo ruky alebo krk alebo nosné dierky, ale vždy si pamätám, aké víno alebo kávu pije, aké fajčí cigarety, aspoň zhruba, či krátke alebo dlhé, či s nimi vyzerá, akoby mal cez ústa tiež jednu dlhú jazvu, alebo naopak, vyzerá s cigaretou nádherne, ako predpoveď čohosi krásneho, áno, naozaj, sú ľudia, ktorí vezmú do ruky cigaretu a je v tom všetka grácia sveta, poézia písaná vo voľnom verši, ale to, že je voľný, neznamená, že nemá žiadne pravidlá - takisto ako fajčenie cigariet.

..Bambulka, kúp mi cigarety.“

..Aké?“

..To je jedno, ja fajčím všetko červené a krátke.“ povedal raz Judite jeden veľmi mladý človek, keď mu strihala bradu, aby sa už o ňu nepotkýnal.

Takže, z toho jasne vyplýva, že...

Že nikto nemôže tvrdiť, že sliepky nie sú sťahovavé vtáky, pretože nikdy ďaleko nezaletia, možno sú nedobrovoľne nestťahovavé, v mnohom mi pripomínajú niekoho, koho nemôžem menovať, lebo jediné, čo by si z toho vzala, je, že ju prirovnávam k sliepke, musí to byť útrpné celý život niekomu túžiť porozumieť a len sa pritom dívať, ako sa vám jeho jazyk čoraz väčšími vzdľahuje a ako mu ľudia do komentárov píšu, že sú tie básne nádherné, ale ona nevidí básne, pretože sa nerýmujú, ona vidí, že ju prirovnávam k sliepke a, samozrejme, ako každá mama, sa aj ona mýli. Prirovnávam ju totiž skôr k tomu slnku, pred ktorým sa nedalo ukryť a človek to vlastne ani nechcel a k tomu, ako sme hrali bedminton a nikdy ma nemusela nechať vyhrať. K tomu, že posledná polievka, ktorú uvarila, chutí horšie ako prvá, ktorú som kedy uvaril ja, aký zvláštny kolobeh má genealógia polievok. Slepáčich vývarov a pohladení, ktoré nikto nevidel, ale každý vedel.

Ako pomaly odchádzajú vybičované spomienky, ako ťažko preskakujú nástrahy večného odchádzania do špirály DNA a čohosi, čo nedokážem pomenovať tak, aby mi to neprišlo hrozne smiešne.

trochu o Bratislave a trochu o mne

Občas

je mesto kruhom.

Bránicou zdúvajúcou sa pri smiechu. Inokedy viečkom,

po ktorého okraji sa kľžem ako slza. Balansujem na membráne toho, čo znamená *dnu*

a toho,

čo je už *von*.

V meste je mojím najlepším priateľom Čas.

Výklady obchodov sa menia každým ročným obdobím, pripomínajú mi stolný kalendár starej mamy z iného mesta - nikdy ho nemenila, takže u nej každý rok vyzeral rovnako - vždy tá istá idylická podoba jary let a jesene zimy.

V tomto meste je, našťastie, Čas šialencom.

Preletuje ním ako šarkan a rozviruje veci,

ktoré vytrhol deťom z rúk.

Amulety prejdené autom stekajúce do kanálov detstva. Chytá ma za ruku a vodí ma po všetkých baroch

- popri oknách s fetujúcimi rodinami a podchodoch s milujúcimi sa bezdomovcami.

Niekedy, keď vyjdem do mesta ešte tesne pred svitaním,

stretávam v ňom exotické divoké zvery, šelmy, hyeny a tigre,

pávy s fantastickým perím. Keď započujú zvon prvej električky,

rýchlo sa zase ukryjú. Bystrými očkami potom celý deň, vytrvalo, nazerajú spoza billboardov a bankomatov.

Je zvláštne vyrastať v meste, ktoré nie je domovom,
ktorého nie som obyvateľom, len
večným návštevníkom.

Občas mi jeho ulice prídu ako dlhé ruky milencov prepletených kdesi ďaleko odo mňa. Inokedy,
podľa vône, mi pripomínajú skôr nedeľu a narodeninové oslavy.

Keď sa Čas na chvíľu vzdiali, človek si niekedy pripadá ako stredoveký rytier v hračkárskom brnení.

Prechádza parkmi a námestiami a má pocit, že dozoruje tomu kráľovstvu. Je mu smiešne
a osamelé.